

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/82/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119378344
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6119378344.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková v právnej veci žalobcu: R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/X, D., o zaplatenie 1.552,37 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 9Csp/261/2019-84 zo dňa 8. júna 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Csp/261/2019-230 zo dňa 9. novembra 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalovaného voči I. výroku rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením o d m i e t a .

Napadnuté výroky II. a III. p o t v r d z u j e .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie I. výrokom konanie v časti o zaplatenie sumy 124,- Eur zastavil, II. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.428,37 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.110,- Eur od 10.8.2019 do 9.10.2019, zo sumy 1.079,- Eur od 10.10.2019 do 11.11.2019, zo sumy 1.048,- Eur od 12.11.2019 do 18.12.2019, zo sumy 1.017,- Eur od 19.12.2019 do 14.1.2020 a zo sumy 986,- Eur od 15.1.2020 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, III. výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu

Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 7 ods. 1 a 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 5, 6 a ods. 9, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 565 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 15.6.2016 poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému účelový spotrebiteľský úver vo výške 1.520,- Eur na refinancovanie úveru. Spotrebiteľský úver sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných

mesačných splátkach vo výške 30,35 Eur po dobu 96 mesiacov, t. j. celkovo mal žalovaný zaplatiť sumu 2.911,65 Eur. Zmluvné strany si zároveň dohodli RPMN vo výške 20 %, fixnú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 18,30 %, konečnú splatnosť úveru 20.6.2024, splatnosť prvej splátky 20.7.2016 a splatnosť ďalších splátok vždy 20. dňa v mesiaci. Žalovaný nesplácal poskytnutý úver riadne a včas, a to aj napriek výzve žalobcu k plneniu dlžnej čiastky zo dňa 20.7.2017, ktorá predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 16.8.2017. Z predloženého prehľadu splátok a úhrad mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný do dňa podania žaloby uhradil sumu 439,20 Eur a po tomto dátume sumu 124,- Eur. Pohľadávka ku dňu podania žaloby predstavovala sumu 1.552,37 Eur a pozostávala z dlžnej istiny vo výške 1.110,- Eur, z dlžného úroku vo výške 278,26 Eur, z dlžného úroku z omeškania vo výške 137,11 Eur a z dlžných poplatkov vo výške 27,- Eur.

Právne súd prvej inštancie uzavrel, že žaloba bola podaná dôvodne. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania mal preukázané, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným zmluvu, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. V konaní bolo preukázané, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere plnil právny predchodca žalobcu a poskytol žalovanému spotrebiteľský úver, žalovaný však riadne neplnil v zmysle dohodnutých podmienok a predmetný úver nesplácal. Z uvedeného dôvodu ho žalobca vyzval na uhradenie nedoplatku na splátkach s upozornením, že ak nedoplatok neuhradí, bude oprávnený žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Súd prvej inštancie mal preukázané, že predmetná výzva bola žalovanému zaslaná dňa 21.7.2017, žalobca si teda uplatnil právo na zosplatenie dlhu v súlade so zákonom, keďže uvedené právo vyplýva z bodu 4.6 zmluvy, t. j. bolo účastníkmi dohodnuté. Vzhľadom na uvedené skutočnosti s poukazom na čiastočné späťvzatie žaloby súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 124,- Eur zastavil a vo zvyšnej časti žalobe vyhovel. Z uvedeného bolo súdu prvej inštancie zrejmé, že žalobca si neuplatňuje nárok na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatení úveru. Zároveň súd prvej inštancie žalobcovi priznal z dlžnej sumy istiny nárok na úroky z omeškania, a to od 10.8.2019, t. j. odo dňa vykonania poslednej úhrady zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie na záver dodal, že nárok žalobcu nie je premlčaný, nakoľko premlčacia doba začala plynúť splatnosťou splátky v mesiaci apríl 2017 (t. j. 20.4.2017), žaloba však bola podaná na súd dňa 19.9.2019, t. j. pred uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie mal za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky obligatórne náležitosti požadované ustanovením § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa nesprávne uvedeného údaja o RPMN súd prvej inštancie skonštatoval, že ho nepovažuje za vypočítaný nesprávne, a to vychádzajúc z výpočtu na základe interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN na internetovej stránke E. (t. j. na finančnom portáli Ministerstva financií SR). Uvedený výpočet (takisto ako ani výpočet RPMN na stránke E.) však nezohľadňuje dátum splatnosti splátok v rámci kalendárneho mesiaca, keď možno uviesť splatnosť len na začiatku alebo na konci mesiaca (na konci obdobia je výsledná hodnota vo výške 19,73 % a na začiatku obdobia vo výške 20,29 %). Skutočnosť, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú mal žalovaný zaplatiť (v zmluve je uvedená suma 2.911,65 Eur, správne mala byť uvedená suma 2.913,60 Eur), súd prvej inštancie nepovažoval za podstatné porušenie ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré by malo mať za následok neplatnosť zmluvy (resp. jej časti), prípadne bezúčnosť či bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. Ďalej mal súd prvej inštancie za to, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov neprevyšuje limit stanovený nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 1a ods. 1), keďže v 1. štvrtroku 2016 bol dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov vychádzajúc so súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk pre spotrebiteľský úver so splatnosťou od 5 do 10 rokov vo výške 21,06 %, t. j. odplata vyplývajúca z predmetného spotrebiteľského úveru nie je v rozpore so zákonom. K námietke žalovaného týkajúcej sa porušenia povinností žalobcu ako veriteľa upravených v ustanovení § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch súd prvej inštancie uviedol, že uvedené porušenie povinností nepovažuje za hrubé, a to jednak s ohľadom na výšku úveru, dobu jeho splácania ako aj na účel úveru, ktorým bolo refinancovanie iného úveru. Žalovaný takisto namietal postúpenie pohľadávky, súd prvej inštancie však konštatoval, že žalobca predmetnú pohľadávku voči žalovanému nepostúpil na iný subjekt. K tvrdeniu žalovaného, že dôkazy k žalobe nie sú originálnymi listinnými dôkazmi, súd prvej inštancie uviedol, že žaloba spolu s prílohami bola na súd doručená prostredníctvom portálu e-žaloby, t. j. všetky dokumenty sú zhodné s originálnymi listinnými dôkazmi. Žalovaný tiež namietal, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky upravujúce zmluvnú pokutu a dohodu o zrážkach zo mzdy, súd prvej inštancie však v tejto súvislosti uviedol, že zmluva namietané zmluvné podmienky neobsahuje.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a priznal žalobcovi, ktorý mal plný úspech, nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Opravným uznesením č. k. 9Csp/261/2019-230 zo dňa 9. novembra 2021 prvoinštančný súd opravil výrokovú časť predmetného rozsudku v časti II., tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.428,37 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.110,- Eur od 10.8.2019 do 9.10.2019, zo sumy 1.079,- Eur od 10.10.2019 do 11.11.2019, zo sumy 1.048,- Eur od 12.11.2019 do 18.12.2019, zo sumy 1.017,- Eur od 19.12.2019 do 14.1.2020 a zo sumy 986,- Eur od 15.1.2020 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v celom rozsahu žalovaný s návrhom na zamietnutie žaloby v celom rozsahu a priznanie trov konania s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), f), g), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že rozsudkom bolo porušené právo na spravodlivý proces, nedostatočné odôvodnenie zakladá jeho nepreskúmateľnosť. Súd prvej inštancie sa nevypríadal s dôkazmi a nepreskúmal poriadne zmluvu ex offo. Zmluva obsahuje nesprávny údaj RPMN, na zmluve je napísané 18,30 % ale v skutočnosti je 20,04 %, nesprávne uvedený údaj o celkových nákladoch, ktoré musí spotrebiteľ za poskytnutý úver zaplatiť na zmluve je napísané 2.911,65 Eur, ale v skutočnosti je 2.913,60 Eur (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/9/2017). Súd prvej inštancie sa tiež vôbec nezaoberal námietkou premlčania. V danom prípade je jednoznačne preukázané listinnými dôkazmi, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre omeškanie so splátkou zročnou dňa 20.8.2016, a teda premlčacia doba nemohla začať plynúť od zročnosti splátky zročnej bezprostredne pred zosplatením. Premlčacia doba plynie od zročnosti splátky, kvôli ktorej sa predčasne plnenie žiada. Trojročná premlčacia doba pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh začala plynúť odo dňa splatnosti nespĺnenej splátky, pretože ak sa pre nespĺnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nespĺnenej splátky. Premlčacia doba nezačína plynúť od dátumu, kedy bol úver zosplatený, ale od splatnosti splátky, pre ktorú bol úver zosplatený. Poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Nitra sp. zn. 19Csp/34/2018 zo dňa 27.12.2019 a sp. zn. 12Csp/64/2019 zo dňa 16.12.2019, Okresného súdu Galanta sp. zn. 17Csp/124/2019, Okresného súdu Žilina sp. zn. 6Csp/23/2018 zo dňa 25.1.2019 a Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1C/44/2016 zo dňa 12.1.2017.

Žalobca odvolanie nepodal, k odvolaniu žalovaného uviedol, že má za to, že súd prvej inštancie postupoval správne. K námietke žalovaného týkajúcej sa výpočtu RPMN uviedol, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že online kalkulačky nezohľadňujú dátum konečnej splatnosti a preto nie je možné sa na nich pri výpočte RPMN spoliehať. Žalobca poukázal aj na fakt, že podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch sa úver považuje za bezúročný, ak RPMN v zmluve o úvere je uvedená v neprospech spotrebiteľa. Pritom sám žalovaný uvádza, že RPMN bola uvedená v prospech spotrebiteľa, nakoľko tento sa domnieval, že jemu poskytnutý úver je drahší, než tento v skutočnosti je. Ak RPMN je uvedená v prospech spotrebiteľa, prípadný rozdiel nespôsobuje bezúročnosť úveru (poukaz na rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp/187/2018 a Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 43Co/42/2018). Náležitosti uvedené priamo v texte zmluvy sú relevantnými premennými použitými vo vzorci na výpočet RPMN od výšky úveru, dátumu splatnosti, frekvencie splátok a podobne, čo je zjavné z koncepcie a znenia zmluvy. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalovaný sa dostal do omeškania splátkou splatnou dňa 20.4.2017 a nie splátkou splatnou dňa 20.8.2016 tak, ako to uvádza žalovaný. Pri určení splátky, na základe ktorej sa žalovaný dostal do omeškania je potrebné vychádzať z dokumentu Upozornenie – Výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 20.7.2017, ktorou bol žalovaný upozornený, že je viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti. Rovnako bol žalovaný upozornený, že v prípade, ak nedôjde k úhrade vyčíslenej dlžnej sumy, banka bude oprávnená vyhlásiť úver predčasne splatným v celom rozsahu. Nakoľko žalovaný dlžnú sumu neuhradil, bola mu zaslaná Výzva na úhradu dlžnej sumy, ktorou žalobca vyhlásil úver predčasne splatným v celom rozsahu. V zmysle Upozornenia je zjavné, že žalovaný sa dostal do omeškania splátkou splatnou dňa 20.4.2017. Vzhľadom k tomu, že

splátka, ktorou sa žalovaný dostal do omeškania je zo dňa 20.4.2017, premlčacia doba začala plynúť od tohto dátumu, t. j. od 20.4.2020 (zjavne mal na mysli 20.4.2017) a uplynula dňa 20.4.2020. Žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu dňa 19.9.2019. Vzhľadom k tomu nie je možné považovať pohľadávku za premlčanú (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co/7/2018, Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/161/2014, Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co/945/2015).

K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalovaný, na zmluve je zle napísaná ročná RPMN, nie je 18,30 %, ale podľa prepočtov 20,03 %. Okrem toho mal za to, že zmluva neobsahuje podstatnú náležitosť a to náklady (odplata) spotrebiteľa, koľko zaplatí za poskytnutý úver a úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu. V zmysle § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva neobsahuje údaj - celkové náklady spotrebiteľského úveru. V zmluve je len napísaná celková výška, koľko zaplatí spotrebiteľ (2.911,65 Eur). V zmluve absentuje podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v súvislosti s tam uvedenou RPMN, uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto RPMN, (poukaz na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/59/2017). Odvolateľ na podporu uvádzaného v závere svojho vyjadrenia poukázal na viaceré rozhodnutia okresných a krajských súdov.

V priebehu odvolacieho konania došlo k zmene subjektu konania na strane žalobcu, nakoľko pôvodný žalobca podstúpil žalovanú pohľadávku ako postupca zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 16.10.2020 na postupníka, ktorý sa stal právnym nástupcom pôvodného žalobcu. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 25CoCsp/65/2020-160 zo dňa 12. júla 2021 pripustil návrh na zmenu subjektu konania na strane žalobcu tak, že namiesto pôvodného žalobcu 365.bank, a.s., IČO: 31 340 890, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, Bratislava, do konania vstúpila spoločnosť R Collectors s.r.o., IČO: 50 094 297, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A Bratislava, ako nový žalobca.

Dňa 25.8.2021 bolo tunajšiemu súdu doručené podanie žalovaného označené ako „Vyjadrenie žalovaného k svojmu odvolaniu“. Namietal v ňom, že právny predchodca žalobcu predložil upozornenie-výzvu na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 20.7.2017 bez doručky a oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru – výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa 16.8.2017 bez doručky. Právny predchodca žalobcu takéto listy mu neposlal. Žalovaný ich videl prvýkrát, keď mu bol doručený platobný rozkaz spolu s dokladmi. Žalobca nepredložil doklady s doručenkami s jeho podpisom, že mu boli posielané tieto výzvy. Nakoľko nedošlo ku platnému zosplatneniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatnením (údajne) vzniknutej pohľadávky. Takáto pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore. Poukázal na viaceré rozhodnutia okresných a krajských súdov.

Dňa 16.9.2021 bolo tunajšiemu súdu doručené vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného v ktorom uviedol, že žalovaným namietaná skutočnosť, že mu listiny označené ako „upozornenie“ a „výzva“ neboli doručené, nebola uplatnená do vyhlásenia rozhodnutia, ale podstatne neskôr. Okresný súd v čase rozhodovania a vyhlásenia rozsudku mal skutočnosť o doručení za nespornú, napokon táto skutočnosť pre nepopretie zo strany žalovaného sporná naozaj nebola. Žalovaný doručenie nerozporoval ani len vo svojom odvolaní, ale až po tom, čo Krajský súd v Trnave pripustil zmenu účastníka na strane žalobcu. Z uznesenia Krajského súdu v Trnave tak opäť vyplýva nespornosť platného zosplatnenia úveru, a teda aj platného postúpenia pohľadávky veriteľa. Tvrdenie žalovaného o nedoručení, žalobca považoval aj zároveň za klamlivé a to minimálne v časti doručenia zosplatňujúcej výzvy, ku ktorej žalobca disponoval a disponuje doručenkou. Tá vyvracia tvrdenie žalovaného o nedoručení výzvy. Pochybnosti vznikli aj o pravdivosti doručenia upozornenia, ktoré veriteľ zaslal na rozdiel o zosplatňujúcej výzvy bez doručky. Výsledok, resp. informáciu o doručení listiny je možné v lehote do troch rokov od zaslania dopytovať od doručovateľa, v tomto prípade od Slovenskej pošty a.s. Je potom zrejmé, že za predpokladu včasného popretia doručenia zo strany žalovaného by právny predchodca žalobcu stihol zabezpečiť dôkaz, ktorým by vyvrátil tvrdenie o nedoručení. Žalobca aktuálne objektívne nedokáže predložiť informáciu o doručení alebo uložení zásielky „upozornenia“ a vzhľadom na túto skutočnosť poukázal na znenie bodu 4.3.6

Všeobecných obchodných podmienok. Zásielka, ktorou zasielal veriteľ žalovanému upozornenie na vznik oprávnenia o predčasnej splatnosti úveru bola zasielaná 21.7.2017. Pošta doručuje listiny v lehote 2 až 4 dní, za tohto predpokladu si žalovaný mohol listinu prevziať najskôr 24. alebo 25.7.2017. V režime všeobecných obchodných podmienok veriteľa bolo upozornenie doručené najneskôr 31.7.2017. K zosplatneniu došlo 16.8.2017, t.j. presne po 15 dňoch od doručenia upozornenia.

Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Okrem objektívnej prípustnosti odvolania (t. j. existencia rozhodnutia, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie), musí existovať aj subjektívna prípustnosť odvolania. Tzn. že odvolanie musí podať tá strana, v neprospech ktorej bolo vydané rozhodnutie (§ 359 CSP), resp. ten subjekt, ktorý má právo podať odvolanie (§ 360 a § 361 CSP). Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá prijatie záveru o oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej ako aj subjektívnej). Subjektívna procesná legitímácia odvolateľa na podanie odvolania vyplýva z ustanovení § 359 až § 361 CSP. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak odvolanie nepodala strana sporu alebo za splnenia zákonných podmienok intervenient alebo prokurátor, odvolací súd odvolanie odmietne. Ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jej neprospech.

Žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplata sumy 1.552,37 Eur, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.110,- Eur od 10.8.2019 do zaplata.

V predmetnej veci ide o rozsudok, ktorým súd prvej inštancie (reprezentovaný sudkyňou) rozhodol o žalobe žalobcu tak, že I. výrokom konanie v časti 124,- Eur zastavil, II. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.428,37 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.110,- Eur od 10.8.2019 do 9.10.2019, zo sumy 1.079,- Eur od 10.10.2019 do 11.11.2019, zo sumy 1.048,- Eur od 12.11.2019 do 18.12.2019, zo sumy 1.017,- Eur od 19.12.2019 do 14.1.2020 a zo sumy 986,- Eur od 15.1.2020 do zaplata, III. výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, odvolanie proti tomuto rozsudku (I., II. a III. výroku) je objektívne prípustné (§ 355 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Žalovaný odvolaním napadol (okrem II. a III. výroku) aj I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie (ktorým bolo konanie v časti 124,- Eur zastavené), hoci týmto rozhodnutím mu nebola uložená žiadna povinnosť, teda v tejto časti nebolo jeho odvolanie subjektívne prípustné.

Podľa § 386 CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

Odvolací súd preto podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol odvolanie žalovaného voči I. výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako podané neoprávnenou osobou (postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario bez pojednávania).

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu tak bol rozsudok súdu prvej inštancie iba v odvolaním účinne napadnutej časti II. výrok (povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.428,37 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.110,- Eur od 10.8.2019 do 9.10.2019, zo sumy 1.079,- Eur od 10.10.2019 do 11.11.2019, zo sumy 1.048,- Eur od 12.11.2019 do 18.12.2019, zo sumy 1.017,- Eur od 19.12.2019 do 14.1.2020 a zo sumy 986,- Eur od 15.1.2020 do zaplata) a III. výrok (priznanie žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu).

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok považoval v napadnutom rozsahu (II. a III. výrok) za vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že právny predchodca žalobcu žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel úverovú zmluvu č. 1688236743, ktorou žalovanému poskytol finančné prostriedky v sume 1.520,- Eur. V dôsledku omeškania žalovaného s plnením úveru právny predchodca žalobcu podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornil žalovaného na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, na ktoré žalovaný nereagoval, preto následne dňa 16.8.2017 vyhlásil úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný vykonal úhrady (spolu vo výške 410,- Eur), ktoré boli prednostne započítané na istinu. Žalovaná suma (pôvodne) 1.520,- Eur pozostáva zo sumy 1.110,- Eur (istina), sumy 278,26 Eur (súčet dlžného zmluvného úroku a zákonného úroku z omeškania od momentu poskytnutia úveru do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru), sumy 137,11 Eur (vyčíslený úrok z omeškania od momentu zosplatenia do vykonania poslednej úhrady žalovaným), sumy 27,- Eur (poplatky). V zmluve bola dojednaná úroková sadzba vo výške 18,30 % ročne. K žalobe pripojil zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 15.6.2016 (čl. 11), aktuálny stav úveru ku dňu 31.8.2019 (čl. 5), doručenkú (čl. 6), podací hárok (čl. 7), podací hárok (čl. 8), upozornenie – výzvu zo dňa 20.7.2017 (čl. 10), výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 16.8.2017 (čl. 10). Zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavrel právny predchodca žalobcu a žalovaný dňa 15.6.2016, pričom právny predchodca žalobcu žalovanému poskytol účelový spotrebiteľský úver vo výške 1.520,- Eur na refinancovanie úveru, žalovaný sa zaviazal splácať úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 30,35 Eur po dobu 96 mesiacov, t. j. celkovo mal žalovaný zaplatiť sumu 2.911,65 Eur. Zmluvné strany si zároveň dohodli RPMN vo výške 20 %, fixnú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 18,30 %, konečnú splatnosť úveru 20.6.2024, splatnosť prvej splátky 20.7.2016 a splatnosť ďalších splátok vždy 20. dňa v mesiaci. Zároveň zmluva obsahovala aj konkrétnu špecifikáciu 96 splátok, pričom splátky v poradí 1. až 95. boli vo výške 30,35 Eur a v poradí 96. splátka vo výške 28,40 Eur. Výzvou zo dňa 20.7.2017 právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, že ku dňu 20.7.2017 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 1688236743 zo dňa 15.6.2016 viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 356,35 Eur (ktorú žiadal uhradiť do 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy) s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy je banka oprávnená vyhlásiť úver predčasne splatným (podací hárok čl. 7). Listom zo dňa 16.8.2017 (čl. 10) právny predchodca žalobcu zosplatinil dňa 16.8.2017 úver a vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 1.825,26 Eur (istina 1.520,- Eur, úrok 278,26 Eur, poplatky za upomienky 27,- Eur) v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Po vyhlásení predčasnej splatnosti žalovaný uhradil (postupne) sumu 410,- Eur (a následne postupne aj sumu 124,- Eur – rozhodnuté o čiastočnom späťvzati – I. výrok napadnutého rozsudku). Pohľadávka ku dňu podania žaloby predstavovala sumu 1.552,37 Eur (pozostávala z dlžnej istiny vo výške 1.110,- Eur, z dlžného úroku vo výške 278,26 Eur, z dlžného úroku z omeškania vo výške 137,11 Eur, z dlžných poplatkov vo výške 27,- Eur). V podaní na čl. 78 žalovaný uviedol, že rozdiel do istiny 995,- Eur treba doplatiť.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobcu podľa zákona o spotrebiteľských úveroch upravujúceho zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 1 ods. 2), keď uzavrel, že uzavretá zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľskou zmluvou (§ 52 a nasl.).

Uzavretú zmluvu o spotrebnom úvere aj odvolací súd hodnotí za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie, a nespochybnil ani žalobca. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanej, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru za podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi úverovej zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Súd prvej inštancie správne podrobil predmetnú úverovú zmluvu s poukazom na § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, či obsahuje všetky obligatórne náležitosti, pričom uzavrel, že ich obsahuje a teda zmluva nie je bezúročná a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (odseky 22 a 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku), s čím sa odvolací súd stotožnil.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Pokiaľ ide o posúdenie správnosti výšky celkovej čiastky, ktorú mal žalovaný zaplatiť, odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že suma 2.911,65 Eur uvedená v úverovej zmluve je nesprávna (správna podľa žalovaného je suma 2.913,60 Eur), a že túto nesprávnosť konštatoval (nedôvodne) aj okresný súd. Odvolací súd poukazuje na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej je uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom 2.911,65 Eur nepochybne vyčíslená postupom (95 splátok x á 30,35 Eur + v poradí 96. splátka á 28,40 Eur), a teda neplatí vyčíslenie žalovaným vo výške 2.913,60 Eur (ani absencia tejto náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Záver okresného súdu, ktorý nepovažoval dojednanú RPMN (20 %) za nesprávnu, sa odvolací súd stotožnil. Odvolací súd má za to, že dôvod podľa označeného § 11 ods. 1 písm. d) je možné aplikovať v prípade, ak je v zmluve uvedená výška RPMN v neprospech spotrebiteľa, teda nižšia ako skutočná, čo však musí byť náležite preukázané (zo strany žalovaného). K námietke žalovaného, ktorý poukazoval nedôvodne, že úverová zmluva obsahuje nesprávnu výšku RPMN 18,30 %, odvolací súd konštatuje, že v predmetnej úverovej zmluve je uvedená výška RPMN 20 % (pričom 18,30 % je výška odplaty za poskytnutý úver).

Žalovaný namietal, že výška RPMN má byť 20,04 %, avšak neuviedol nielenže žiadne vstupné údaje pre daný výpočet, ale ani konkrétny výpočet, ktorý by následne mohol odvolací súd podrobiť prieskumu. K uvedenému odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15 („bod 73 Za týchto okolností je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“), pričom má za to, že v danej veci ani v prípade (preukázania) rozdielu 0,04 % (RPMN), uvedené nemohlo mať zásadný vplyv na možnosť spotrebiteľa spochybniť posúdenie jeho záväzku. Žalovaný nespochybnil záver okresného súdu, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov neprevyšuje limit stanovený nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 1a ods. 1), keďže v 1. štvrtroku 2016 bol dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov vychádzajúc so súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk pre spotrebiteľský úver so splatnosťou od 5 do 10 rokov vo výške 21,06 %, t.j. odplata vyplývajúca z predmetného spotrebiteľského úveru nie je v rozpore so zákonom, že zmluva neobsahuje namietané zmluvné podmienky (zmluvná pokuta a dohodu o zrážkach zo mzdy). V súvislosti s rozpisom splátok po častiach (§ 9 ods. 2 písm. l zákona o spotrebiteľských úveroch) okresný súd správne poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 podľa ktorého „Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. 26. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. 27. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice“. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 podľa ktorého „Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia“. S ohľadom na uvedené správne okresný súd nezistil absenciu náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. l), k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy a správne tiež uzavrel, že v zmluve je určený aj termín konečnej splatnosti úveru (20.6.2024).

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, je ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka o strate výhody splátok modifikované ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka len umožňuje veriteľovi pri splnení zákonom stanovených predpokladov žiadať zaplatenie celej pohľadávky naraz a to iba vtedy, ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo veriteľa je pritom časovo ohraničené, keďže veriteľ ho môže využiť iba do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Nevyužitím tohto práva veriteľa alebo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie ďalšej splátky, resp. do jej účinného splnenia, nedochádza k splatnosti celého dlhu, ale platí naďalej pôvodné dojednanie o splátkach (nie sú dotknuté dôsledky omeškania s tou ktorou splátkou). Toto právo však veriteľ opäť získa, ak sa dlžník dostane do omeškania nezaplatením ďalšej splátky. Ak veriteľ riadne a včas svoje právo neuplatnil, môže voči dlžníkovi požadovať naďalej len dohodnuté splátky. Okrem kumulatívnych predpokladov splatnosti celého dlhu (nesplnenie niektorej zročnej splátky, jednostranný adresovaný právny úkon veriteľa, ktorým žiada o zaplatenie celej pohľadávky, ak to bolo veriteľom a dlžníkom takto dohodnuté), ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, môže veriteľ (dodávateľ) uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

V citovanom ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sa spresňujú (a aj sprísňujú) podmienky zosplatenia záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv (akou je v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj stranami uzavretá zmluva o úvere) a podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z ust. § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky zo strany spotrebiteľa. Toto právo možno uplatniť iba za podmienky, že spotrebiteľ bol naň upozornený aspoň v lehote 15 dní. Žalobca v konaní preukázal, že výzvou zo dňa 20.7.2017 právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, že ku dňu 20.7.2017 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 1688236743 zo dňa 15.6.2016 viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 356,35 Eur (ktorú žiadal uhradiť do 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy) s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy je banka oprávnená vyhlásiť úver predčasne splatným (podací hárok čl. 7). Tento list možno považovať za právny úkon smerujúci k vyvolaniu účinkov vyplývajúcich z ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca tento právny úkon realizoval dňa 20.7.2017, t. j. v čase, kedy žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátok 4/2017, 5/2017, 6/2017, keď od splatnosti splátky 4/2017 dňa 20.4.2017 prešla v čase „výzvy“ doba troch mesiacov a práve na jej uplynutie bol viazaný vznik práva žalobcu ako dodávateľa uplatniť právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca mal právo úver zosplatiť, čo realizoval listom zo dňa 16.8.2017 (čl. 10). Pričom žalovaný samotný záver o zosplatení nenapadol v odvolaní.

Podľa § 100 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka právo sa premičí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 a 110). Na premičanie súd prihliadne len na námietku dlžníka.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premičacia doba je 3 ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premičacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premičacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že okresný súd sa nezaoberal námietkou premičania, keďže v odseku 15 až 17 citoval zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval a následne v odseku

20 konštatoval, že nárok žalobcu nie je premlčaný, nakoľko premlčacia doba začala plynúť splatnosťou splátky v mesiaci apríl 2017 (t. j. 20.4.2017), žaloba bola podaná dňa 19.9.2019, t. j. pred uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej doby, s čím sa odvolací súd stotožnil. S námietkou žalovaného, že v danom prípade je jednoznačne preukázané listinnými dôkazmi, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre omeškanie so splátkou zročnou dňa 20.8.2016, a teda premlčacia doba nemohla začať plynúť od zročnosti splátky zročnej bezprostredne pred zosplatením, sa odvolací súd nestotožnil, keď žalovaný nepreukázal, že splátka splatná 20.8.2016 bola splátkou, pre nezaplatenie ktorej sa stal zročný celý dlh žalovaného v zmysle predmetnej úverovej zmluvy a ani v odvolaní nekonkretizoval listinný dôkaz, z ktorého by táto skutočnosť vyplývala.

Námietku žalovaného, že súd prvej inštancie sa nevypríadal s dôkazmi a nepreskúmal poriadne zmluvu ex offo, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, keď uvedené z obsahu spisu ani odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva. Žalovaný vôbec nekonkretizoval dôkazy, s ktorými sa podľa neho súd prvej inštancie nevysporiadal, nekonkretizoval bližšie oblasť prieskumu ex offo, ktorým sa okresný súd nezaoberal. Okresný súd závery svojho prieskumu uviedol v odsekoch 20 až 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Po oboznámení sa s obsahom spisu a odvolaním napadnutým rozhodnutím odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil rozsudok, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, čím splnil zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd sa v rozsahu postačujúcom pre správne rozhodnutie vo veci samej vysporiadal s námietkami žalovaného a jeho právnu argumentáciu. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade neobstojí ani námietka žalovaného, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný s ohľadom na už vyššie uvedené. Zo strany súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu a to k absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami (§ 220 ods. 2 CSP) vo vzťahu k odôvodneniu vyhovie žalobe.

Zároveň podľa odvolacieho súdu teda nedošlo ani k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď rozhodnutie okresný súd fakticky v relevantných záveroch riadne právne aj vecne odôvodnil v odsekoch 20 až 23 napadnutého rozsudku.

Pokiaľ súd prvej inštancie niektoré svoje závery ohľadom dôvodnosti priznaného nároku odôvodnil príliš stručne, odvolací súd v tomto odôvodnení argumentáciu súdu prvej inštancie v potrebnom rozsahu doplnil (§ 387 ods. 3 CSP). S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu žalovaným uplatnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f), g), h) CSP splnené neboli. Hoci žalovaný v odvolaní označil formálne všetky odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, uvedené nestačí, keď bolo potrebné každý jednotlivý odvolací dôvod identifikovať, t. j. v akom konkrétnom pochybení vidí naplnenie odvolacieho dôvodu, čím sa však žalovaný ako odvolateľ vo vzťahu k odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. c), d), e) CSP neriadil (preto neboli ani predmetom odvolacieho prieskumu), odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP nebol zistený.

S ohľadom na uvedené odvolací súd napadnutý II. výrok v časti priznanej istiny 1.428,37 Eur (pozostávajúcej zo sumy istiny 986,- Eur, z úroku 278,26 Eur, z úroku z omeškania 137,11 Eur, z poplatkov vo výške 27,- Eur) postupom podľa § 387 CSP potvrdil.

Odvolací súd považoval priznaný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.110,- Eur od 10.8.2019 do 9.10.2019, zo sumy 1.079,- Eur od 10.10.2019 do 11.11.2019, zo sumy 1.048,- Eur od 12.11.2019 do 18.12.2019, zo sumy 1.017,- Eur od 19.12.2019 do 14.1.2020 a zo sumy 986,- Eur od 15.1.2020 do zaplatenia za dôvodný. Úrok z omeškania pritom predstavuje tzv. zákonnú sankciu (považuje sa za príslušenstvo pohľadávky s poukazom na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) pre prípad omeškania dlžníka s platením peňažného plnenia. Nárok na úrok z omeškania tak vzniká žalobcovi (veriteľovi) automaticky zo zákona a nie je k tomu potrebná žiadna dohoda účastníkov zmluvy. Súd prvej inštancie pri priznaní úroku z omeškania z dlžnej sumy zohľadnil postupné uhradenie žalovaných súm 31,- Eur (dňa 9.10.2019, 11.11.2019, 18.12.2019, 14.1.2020) ako aj výšku úroku z omeškania 5 % ročne, s ktorou sa odvolací súd stotožnil, keď výška základnej úrokovej sadzby zverejnená na webovej stránke E., bola t. j. 0 % + 5 bodov spolu výška 5 % ročne v zmysle § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. S ohľadom na uvedené odvolací súd postupom podľa § 387 CSP potvrdil napadajú II. výrok aj v časti požadovaného úroku z omeškania.

Žalovaný napadol odvolaním aj III. výrok o náhrade trov konania, avšak bez uvedenia akejkoľvek odvolacej argumentácie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP so zavinením na zastavení konania pracuje výlučne z procesného hľadiska a zásadne zavinenie pričíta iniciátorovi konania. Tým je v tzv. základnom konaní na súde prvej inštancie žalobca v sporovom konaní. Zavinenie na zastavení konania pre späťvzatie žaloby síce nemusí byť vždy pričítané žalobcovi, podmienkou takéhoto postupu je však 1. možnosť aspoň predbežného záveru o dôvodnosti žaloby a 2. správanie osoby či viacerých osôb, voči ktorej alebo ktorým požiadavka uplatnená žalobou smeruje, donucujúce žalobcu k späťvzatiu žaloby (teda také správanie, ktoré je na

jednej strane výlučným správaním žalovaného bez možnosti žalobcu ho ovplyvniť a na druhej strane je so späťvzatím inak dôvodnej žaloby aj v priamej príčinnej súvislosti).

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Odvolačný súd posudzujúc správnosť napadnutého III. výroku o trovách konania (bez uvedenia konkrétnej odvolacej argumentácie), s poukazom na § 256 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP konštatuje, že okresný súd správne priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu, keďže žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu. Zastavenie konania v sume 124,- Eur (I. výrok rozsudku) zaviniť žalovaný podľa § 256 ods. 1 CSP (zaplatením po podaní žaloby) a zároveň bol žalobca úspešný v žalovanej sume 1.428,37 Eur s príslušenstvom podľa § 255 ods. 1 CSP (priznané II. výrokom rozsudku). S ohľadom na uvedené odvolací súd potvrdil III. výrokom rozsudku súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 CSP.

Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné s ohľadom na správny záver okresného súdu. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

V zmysle § 366 Civilného sporového poriadku, v odvolacom konaní nemožno uplatniť nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (teda v prvej inštancii nepredložené) iba v obmedzenom rozsahu a iba do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3).

Odvolačná argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (tzv. novoty), je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok (§ 366 CSP) a keďže žalovaným tvrdené novoty sa netýkali procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ako ani nepreukazujú, že v konaní došlo k vadám majúcim za následok nesprávne rozhodnutie a nejde o nezavinené doterajšie nepoužitie týchto nových skutočností a dôkazov (§ 366 písm. a/ až d/ CSP), na uvedené novoty nemohol odvolací súd prihliadnuť (žalobcovi nič nebránilo uvedenú argumentáciu uviesť v konaní pred súdom prvej inštancie).

Pokiaľ ide námietku žalovaného, že úverová zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, že právny predchodca žalobcu mu neposlal upozornenie-výzvu na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 20.7.2017 a oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, že

sa nejedná ani o novoty (§ 366 v spojení s § 384 ods. 3 CSP), na uvedené odvolací súd neprihliadol v odvolacom konaní. Možno preto konštatovať (v súlade so záverom súdu prvej inštancie), že žalovaný pred súdom prvej inštancie nerozporoval doručenie výzvy ani vyhlásenie zosplatnenia úveru (§ 151 ods. 1 CSP).

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď nezistil dôvody odôvodňujúce aplikáciu § 257 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.